

Η ΕΝ ΧΑΛΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ Ν. ΜΙΤΣΙΔΟΥ,
Πτυχιούχου Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης,
Δρος Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,
Δρος Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Κολωνίας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 77 τοῦ προηγουμένου τεύχους)

ΣΤ'. Οἱ φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς.

Ὑπὸ τὸν σεμνὸν τίτλον τοῦ «Διδασκάλου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας» ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῆς γεραρᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πλείονες τῶν 900 (930 διὰ τὴν ἀκρίβειαν) Θεολόγοι. Ἀπεδείχθη δέ ἡ Σχολὴ αὕτη ὠφελιμωτάτη οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, δοῦσα εἰς ταύτας ἐπίλεκτα μέλη, διαπρέψαντα καὶ ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διοικήσει.

Ἐκ τούτων δώδεκα ἀνεδείχθησαν Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι (κατὰ σειρὰν τῆς ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοιτήσεώς των: Κωνσταντῖνος Ε', Νεόφυτος Η', Ἀνθιμος Ζ', Ἰωακείμ Δ', Γερμανός Ε', Γρηγόριος Ζ', Κωνσταντῖνος ΣΤ', Βενιαμίν Α', Μάξιμος Ε', Ἀθηναγόρας Α', Δημήτριος Α' καὶ ὁ νῦν κοσμῶν τὸν πάνσεπτον Οἰκουμενικὸν Θρόνον Παναγιώτατος Βαρθολομαῖος ὁ Α'), δύο Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας (Νικόλαος ΣΤ' καὶ Παρθένιος Γ'), δύο Πατριάρχαι Ἀντιοχείας (Ἀλέξανδρος Γ' καὶ Ἡλίας Δ'), πέντε Πρόεδροι Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν (τέσσαρες τῆς Ἑλλάδος: Γερμανός, Χρῦσανθος, Σπυρίδων

καί Χρυσόστομος Β' καί εἷς τῆς Ἀλβανίας: Χριστοφόρος) καί πλεῖστοι ὅσοι (343) Ἀρχιεπίσκοποι, Μητροπολίται καί Ἐπίσκοποι, κοσμήσαντες διαφόρους ἐπαρχίας ἕκαστος, τόσον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὅσον καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καί ἀναδειχθέντες πραγματικά ἐγκαλλωπίσματα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τήν Θεολογικήν Σχολήν Χάλκης ἐφοίτησε καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος Β', ἀπόφοιτοι δέ αὐτῆς ἦσαν καί οἱ Μητροπολίται Πάφου Κλεόπας καί Φώτιος καί Κυρηνείας Μελέτιος Β'. Περὶ πάντων δέ τῶν ἐκ Κύπρου ὀρμωμένων ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ἐγράψαμεν λεπτομερῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ ἡμῶν ὑπὸ τόν τίτλον «Ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου» («Ἐπιστημονική Παρουσία Ἑστίας Θεολόγων Χάλκης», τόμ. Γ', Ἐκκτοντεντηκονταετηρίς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, 1844-1994, Ἀθῆναι 1994, σελ. 413-419. - «Ἀπόστολος Βαρνάβας», περ. Γ', τόμ. ΝΕ' (1994), σελ. 471 - 476).

Ὅχι μόνον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά καί εἰς τήν Θεολογικήν Ἐπιστήμην ἔδωσεν ἡ Σχολή τῆς Χάλκης μύστας βαθεῖς καί καθηγητάς μεγάλης ὀλκῆς. Ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός καθηγητής τῆς Δογματικῆς αἰμίμηστος Χρ. Ἀνδροῦτσος, ὁ καθηγητής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Ἀρχιμανδρίτης Βασ. Στεφανίδης, ὁ τῆς Ἐξηγητικῆς Ἀρχιμανδρίτης Εὐάγ. Ἀντωνιάδης, ἅπαντες χρηματίσαντες καθηγηταί καί ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, οἱ Σχολάρχαι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Νικηφ. Γλυκᾶς, Γερμ. Γρηγοῤᾤς, Θυατείρων Γερμανός, Δέρκων Ἰωακείμ, Φιλαδελφείας Αἰμιλιανός, Νεοκαισαρείας Χρυσόστομος, Ἰκονίου Ἰάκωβος καί Σταυρουπόλεως Μάξιμος, οἱ καθηγηταί τῆς αὐτῆς Σχολῆς Φ. Βρυέννιος, Κ. Βαφείδης, Φ. Βαφείδης, Ἀπόστ. Χριστοδούλου, Β. Ἀντωνιάδης, Π. Κομνηνός, Ἰω. Παναγιωτίδης, Γ. Ἀναστασιάδης, Ἐμ. Φωτιάδης, Χρυσ. Κωνσταντινίδης καί πάντες οἱ λοιποὶ εἶχον ὡς πνευματικὴν αὐτῶν τροφὸν τήν Θεολογικὴν Σχολήν Χάλκης.

Οὕτως ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης, ὡς ὀρθῶς παρητήρησεν εἰς τινὰ λόγον τοῦ ὁ Σχολάρχης Γερμ. Γρηγοῤῃς, παρέσχευ «εἰς ἅπασαν τὴν κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἑκατοντάδας τελειοφοίτων ἱεροσπουδαστῶν, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν ἀνῆχθησαν εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς ἱερωσύνης ἀξιώματα, ἄλλοι δὲ ἀνεδείχθησαν ἰθύντορες Θεολογικῶν, Ἱερατικῶν καὶ Φιλολογικῶν Σχολῶν, ἄλλοι καθηγηταὶ θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ διδάσκαλοι τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἄλλοι δέ, τέλος, διεκρίθησαν καὶ ἐπὶ συγγραφαῖς, αἵτινες ἐπεσπάσαντο τὴν εὐφημίαν καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τῶν περὶ τὴν Εὐρώπην σοφῶν».

Δέον ὡσαύτως νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης εἶχον φοιτήσῃ τελευταίως καὶ σπουδασταὶ ἐξ ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς τῆς Αἰθιοπικῆς, τῆς Συροϊακωβιτικῆς, τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ ἄλλων.

Ζ'. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς Σχολῆς.

Ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης πολλὰ ἔχει τὰ ὑπὲρ αὐτῆς πλεονεκτήματα, ἅτινα τὴν ἀναδεικνύουν μοναδικὴν εἰς τό εἶδός της καὶ ἀπαράμιλλον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ θεαρέστου προορισμοῦ της.

Πρῶτον καὶ σπουδαῖον πλεονέκτημα τῆς πολυῤῃμνήτου ταύτης Σχολῆς, τοῦ τερπνοῦ τούτου τῶν Μουσῶν ἐνδαιτήματος καὶ τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας σεμνοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ τεμένους, εἶναι ἡ τοποθεσία αὐτῆς, τοποθεσία μαγευτικὴ, τοποθεσία ἐξαιρετικῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ μοναδικῆς ἡρεμίας. Εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ πευκοστεφανωμένου ἱμερόεντος, ἀνθεμόεντος καὶ μυροβόλου λόφου τῆς βορείου ἀκτῆς τῆς δροσολούστου καὶ δροσοσταλάκτου νύμφης τῆς Προποντίδος Χάλκης, τῆς ἀποτελούσης μετὰ τῶν ἄλλων καταστολίστων ἀπὸ τὰ πυκνὰ δάση τῶν πεύκων νήσων χάρμα διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀγαλλίαμα διὰ τὰς ὠραίας ψυχάς. Ἡ ἔκπαγλος αὕτη φυσικὴ ὠραιότης ἐπιφέρει καὶ τὴν πνευματικὴν τοιαύτην, πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν τῶν σπουδαστῶν

μέ θεϊκὴν νοσταλγίαν, ὁδηγεῖ τοὺς σπουδαστάς εἰς ἀνατάσεις ὑψηλὰς, εἰς ἐνοράσεις μυστικὰς, εἰς μεταρσιώσεις πνευματικὰς, εἰς πτήσεις μεγάλας καὶ ταχείας εἰς σφαῖρας ἀπροσπελάστους, οὐρανίους, θείας, δίδει εἰς αὐτοὺς ἀγγελικὸν πτεροῦγισμα διὰ τοὺς κόσμους τοῦ ὑπερπέραν. Καί οὕτω πραγματοποιεῖται τό τοῦ τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου: «Τὰ γάρ ἀόρατα Αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε αἰδὶς Αὐτοῦ δύνამις καὶ θεϊότης» (Ρωμ. 1, 20).

Εἶναι αὐτό τό ἐξαίσιον περιβάλλον, τό ὁποῖον ἐνέπνευσε τόν μέγαν διδάσκαλον καὶ ποιητὴν Κωνσταντῖνον Καλλίνικον (1870 - 1940) νά ψάλλῃ εἰς τό ὑπέροχον αὐτοῦ ἔργον «Ὁ Θεός ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ»: «Ἠγάπησα καὶ θ' ἀγαπῶ πάντοτε τό δάσος..., ὑπὸ τό ὁποῖον ἐρρέμβασα, συνῆλθον εἰς ἑμαυτόν, ἐμελέτησα, προσηυχήθην, κατενύγην, διήγαγον τὰς οὐραنيωτέρας στιγμάς εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν μου ζωὴν» (Ἀθῆναι 1929, σελ. 119).

Ὁ ποιητὴς Γεώργιος Βιζυηνός (1848 - 1896), σπουδαστὴς καὶ αὐτός τῆς Σχολῆς ταύτης, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τόν ἀνά τόν πευκόφυτον καὶ γραφικόν λόφον τῆς Σχολῆς ζωογόνον δειλινόν περίπατον τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς, εἰς τό ποίημά του «Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴ Σχολή» λέγει τὰ ἑξῆς δι' αὐτούς:

*«Ἴδὲ τους. Εὐθυμοὶ θεολογοῦνε
ἐδῶ τρεῖς τέσσαρες, ἥ συζητοῦνε
μιά ἀπορία μέ μιά χαρά,
ἐκεῖ τῆς φύσεως βλέπουν τὰ κάλλη
καὶ μεγαλύνουν τόν Πλάστη οἱ ἄλλοι
πάνου στά χόρτα τὰ δροσερά...*

Μοιάζουν, μαυρόνδυτοι καί σκουφοφόροι,
τά αετόπουλα, πού μέσ' στά ὄρη
πετοῦνε ὁλόγυρα στή φωλιά·
τ' ἀψηλοπέταμα κεῖνα μαθαίνουν·
αὐτοί διδάσκονται πῶς ἀνεβαίνουν
στῆς θεωρίας τήν ἀγκαλιά»

(Γεωργίου Βιζυηνοῦ, Τά Ἑπαντα, Ἀθήνα 1955, σελ. 381
καί 382).

**Τμήμα τοῦ κήπου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.
Εἰς τό βάθος αἱ νῆσοι Πίτα καί Ἀντιγόνη.**

Ὁ Μητροπολίτης Βαρσοβίας καί πάσης Πολωνίας Διονύσιος (1923 - 1960), ἐπισκεφθεὶς τὴν Σχολὴν τό 1927, εἶπεν: «Ἄν ὁ Θεὸς κατήρχετο εἰς τὴν γῆν, θά ἐξέλεγεν ὡς ἐνδιαίτημα Αὐτοῦ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης».

Ὁ δὲ διάσημος Γάλλος ἱστορικός καί βυζαντινολόγος

Gustave Schlumberger (1844-1929), συγγραφέας και τοῦ περιφήμου ἔργου «Ἡ βυζαντινὴ ἐποποιία κατὰ τὸ τέλος τοῦ 10ου αἰῶνος» (τρεῖς τόμοι, 1896 - 1903), ἐπισκεφθεὶς τὴν Σχολὴν περὶ τὸ 1884 μετὰ τοῦ εὐπαιδευτοῦ Βυζαντίου Ἀντωνίου Ψυχάρη καὶ θαυμάσας τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἡρεμον ἐρημίαν τοῦ τόπου, ἔγραψεν ἐν τῷ γνωστῷ αὐτοῦ ἔργῳ «Les îles des Princes» («Αἱ Πριγκιπόννησοι») καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς Σχολῆς: «Ἀπὸ τῆς Μονῆς τῆς Παναγίας Καμαριωτίσσης μεταβαίνομεν εἰς τὴν δευτέραν Μονὴν τῆς Χάλκης, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἁγία Τριάς». Ὁ συνδέων τὰς δύο ταύτας Μονὰς δενδρόφυτος παραθαλάσσιος δρόμος εἶναι θελκτήριος, ὥστε ὁ περιπατητὴς ἔχει τὴν παραίσθησιν, ὅτι περιδιαβάσει παρὰ τὰς κομψὰς ἀκτὰς τῆς Ἀγγλικῆς νήσου Γουάϊτ (Wight). Ἐξ ἴσου δὲ ἀπαράβλητος εἶναι καὶ τούτου τοῦ ιδρύματος ἡ θέσις. Ὑψοῦται ἐπὶ λόφου, προβάλλοντος δίκην ὄχυροῦ, ὀρθουμένου ἑναντι τῆς Βιθυνικῆς ἀκτῆς, καὶ ἐνός τῶν ὠραιότερων πανοραμάτων τοῦ κόσμου. Τό γελόν ἐκεῖνο ἀκρωτήριο, τὸ στεφανούμενον μὲ τὰ κτίσματα εὐρείας οἰκοδομῆς καὶ χωριζόμενον πρὸς νότον ἀπὸ τῆς μικρᾶς πολίχνης διὰ κοιλάδος σκιερᾶς καὶ βαθείας, μακρόθεν θεωρούμενον, φαίνεται ὡς ἄλλη τις καὶ τοῦτο νῆσος, ὡς προκεχωρημένον ὄχυρόν τῆς χλοανθοῦς Χάλκης. Ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἐξωστῶν τῆς Μονῆς, μετατραπείσης ἤδη εἰς μεγάλην τῆς Θεολογίας Σχολὴν τοῦ Ὁρθοδόξου ἀνά τὴν Αὐτοκρατορίαν Κλήρου, ἀπὸ τῶν σεμνῶν ἐδράνων τῶν τοποθετουμένων ὑπὸ τὰς συστάδας τῶν πεύκων, τὸ θέαμα εἶναι πανοραματικόν. Ἐκθαμβος ὁ ὀφθαλμός, ἀπορεῖ ποῦ νὰ ἀναπαυθῇ, πλανώμενος ἀπὸ θαυμασίου εἰς θαυμάσιον, ἀπὸ τοῦ κυανοῦ κύματος εἰς τὰς νεφελοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰ πολυάριθμα προάστεια, τῶν ὁποίων οἱ λευκάζοντες συνοικισμοὶ διαποικίλλουσι τῇδε κάκεισε τὴν χλοερὰν καὶ κάπως μονότονον ἀκτὴν τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας... Εἶναι ὅ,τι ἐξαίσιον νὰ κάθηται τις εἰς τὸν μέγαν ἐξώστην τῆς Μονῆς, ὑπὸ τὰ αἰωνόβια ἐκεῖνα δένδρα, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ὁλόκληρος ἡ Ἀσιατικὴ παραλία, αἱ ἄκται τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας, αἱ κλιτύες τῶν ὑψηλῶν βουνῶν τῆς Βιθυνίας φωταγωγοῦνται μέ τοιούτους χρωματισμούς, ὥστε οὐδεὶς χρωστήρ θά ἦτο ἱκανός νά παραστήσῃ ἀκριβῶς τὰς σκιερὰς ἀποχρώσεις καί τὰς ἐξαστραπτούσας ἀγλαΐας...» (Paris 1884, p. 125 - 126 et 129).

Ἄλλ' ἡ ὠραιότης τοῦ περιβάλλοντος δέν εἶναι τό μοναδικόν πλεονέκτημα τῆς Σχολῆς. Οἱ φοιτηταὶ αὐτῆς εἶναι ὅλοι ἐσωτερικοί, ἀποτελοῦντες ἰδίαν κοινωνίαν, συνδεόμενοι μετ' ἀλλήλων δι' ἀρρήκτων καί ἀλησμονήτων δεσμῶν. Κοινὴ προσευχή, κοινὴ μελέτη, κοινὴ τράπεζα εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῆς Σχολῆς.

Ἡ ἔναρξις καί λῆξις τῶν ἡμερησίων μαθημάτων καθαγιαζέται διὰ κοινῆς προσευχῆς ἐν τῷ ναῷ τῆς Σχολῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σχολάρχου. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ δέ τελεταὶ ἀσκοῦν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ σπουδαστοῦ μεγαλειώδη ἐπίδρασιν.

Κοινὴ εἶναι καί ἡ μελέτη τῶν ἱεροσπουδαστῶν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ σπουδαστήρια, ἐσπέρας καί πρωί· ἡ πρωϊνὴ, μετὰ τὸν Ὁρθρον, εἶναι συντομωτέρα, ἡ ἐσπερινὴ δέ, μετὰ τὸν δειλινόν ἀνά τὸν πευκόφυτον λόφον τῆς Σχολῆς περίπατον, εἶναι ἡ κυριωτέρα καί διαρκεστέρα.

Κοινὴ καί ἡ τράπεζα τῶν φοιτητῶν, ὅπου καθ' ἐκάστην μεσημβρίαν, συνεσθιόντων τοῦ Σχολάρχου καί τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, οἱ φοιτηταὶ ἀκροῶνται ἀναγνώσεως, γιγνομένης ἐναλλάξ ὑπ' αὐτῶν, ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν πατερικῶν συγγραμμάτων.

Εἰς τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τῆς Σχολῆς δέον νά προστεθῇ καί τοῦτο, ὅτι οἱ Ἐφοροὶ τῆς Σχολῆς μέ ὅλην των τήν ψυχὴν εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν καί προστασίαν αὐτῆς, ὁ Σχολάρχης μέ σύνεσιν καί ἄγρυπνον βλέμμα παρακολουθεῖ τὰ πάντα καί οἱ Καθηγηταί, ὅλοι ἄνθρωποι μέ ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς των γύρω του, εἶναι ἀφοσιωμένοι εἰς τό καθήκόν των καί δέν εἶναι ξένοι - τό σπουδαιότερον -

πρός τούς φοιτητάς, ἀλλ' ἀποτελοῦν μετ' αὐτῶν οἰκογένειαν, παρακολουθοῦν αὐτούς ὡς ἰδικά των τέκνα, τὰ ὅποια προπαρασκευάζουν διά τήν δρᾶσίν των ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῇ Κοινωνίᾳ, καί τό κύριον, ὅτι ἡ Σχολή τελεῖ ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καί τήν ἀμέριστον προστασίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. "Ολοὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δεικνύουν μέγα ἐνδιαφέρον διά τήν Σχολήν, ἰδιαιτέρως δέ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, "Οστις δῖς καί τρίς πολλάκις τοῦ μηνὸς ἐπισκέπτεται τήν Σχολήν, παρακολουθῶν τήν ὅλην λειτουργίαν αὐτῆς, συνεσθίων δέ καί μετὰ τῶν φοιτητῶν πολλάκις.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολή τῆς Χάλκης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προγράμματος αὐτῆς ἀναγνωρίζεται ὡς ἰσότημος πρὸς τὰς λοιπὰς Πανεπιστημιακὰς Θεολογικὰς Σχολὰς. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ τυγχάνει πλήρους ἰσοτιμίας πρὸς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί τῆς Θεσσαλονίκης, δυνάμει εἰδικοῦ βασιλικοῦ διατάγματος, δημοσιευθέντος εἰς τήν ἐπίσημον τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Ἐφημερίδα τῆς 19ης Ἀπριλίου τοῦ 1947 (τεῦχος Α', ἀρ. φύλ. 74), καί διά τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζεται αὕτη ὡς τοιαύτη «ἀφ' ἧς αὕτη συνέστη». Τό δέ Ὑπουργεῖον Παιδείας καί Θρησκευμάτων οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται μεταξὺ τῶν τριῶν Σχολῶν. Ἡ Τουρκικὴ, ἐπίσης, Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε κατὰ τό σχολικόν ἔτος 1951 - 52 τήν Θεολογικὴν Σχολήν Χάλκης ὡς ἰσότημον τῶν λοιπῶν ἐν Τουρκίᾳ Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν.

Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης φέρουν, ὡς προεσημειώθη, τόν σεμνόν καί ἀρχαιοπρεπῆ τίτλον τοῦ «Διδασκάλου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας». Διά τήν ἀναγόμευσιν δέ ταύτην ἀπαιτεῖται ἐκτός τῶν πτυχιακῶν ἐξετάσεων καί ἐναῖσιμος διατριβή, τήν ὁποίαν ὁ τελειόφοιτος ὑποστηρίζει πρό ἀκαδημαϊκῆς συγκεντρώσεως. Τό γεγονός τοῦτο εἶναι ἀρκούντως χαρακτηριστικόν τῆς ἀνωτερότητος τῆς Σχολῆς, ἣτις ἔχει διορθόδοξον κύρος.

★ ★ ★

Ἐξ ἀγάπης καί εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν πνευματικὴν μου τροφόν, τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, πράγματι πνευματικὸν ἀδάμαντα τῆς Μεγάλης καὶ Ἐνδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἔγραψα, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 160 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, τὰς ὀλίγας αὐτάς γραμμάς περὶ ταύτης, τὰς ὁποίας καὶ κατακλείω διὰ διαπύρου εὐχῆς, ὅπως ὁ πολύφωτος καὶ φεγγοβόλος οὗτος πυρσὸς τῆς θείας καὶ ἱερᾶς ἐπιστήμης ἀνάψη καὶ αὖθις καὶ διατελῇ ἀνημμένος εἰς τοὺς αἰῶνας, ρίπτων τό ἀκτινοβόλον του φῶς εἰς ὅλην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.
